

น้ดรอ...บพออาย

นำเสนอเมื่อ : 1 มิ.ย. 2552

กฎหมายน่าสะออน

เสียงเพลงเววดังมาจากกร้านคาราโอเกะ

"...อายน้ดมารอ ที่ บ.ช.ส. ขนส่ง
ผู้บ่าวฝั่งโขง อ้ายคงสิล้มน้ดแล้ว
น้ดถ่าจนสาย แต่อายบ่มีวีแวว
หลอกน้ดให้มาน้ดแกร่ว ถ่าแล้วก็บ่เห็นมา
ผู้บ่าวหนองคาย จ้ดได้อายจ้ดล้มได
น้ดกับน้ดไว้ ว่าชิไปยามย่า
ไปเบ็งบั้งไฟ พญานาคมือวันออกพรรษา
ดีใจล้ดได้ไหวย่า ฟ่าวมาถ่าอายแล้วฟ่าว....."

เสียงเพลงน้ดรอบบ่พออาย ร้องโดยน้กร้องเสียงพิณ จินตตรา พูนลาก เสียงดังมาตามสายลม
จากกร้านอาหารแสบอีหลี ซึ่งมีตู้คาราโอเกะ หยอดเหรียญให้บริกรการแกลูกคา

กร้านอาหารตั้งกล่าวลูกค้าย่ดหยอดเหรียญที่ตู้คาราโอเกะฟังเพลงกำลังสนุกสูหนาน
แต่ในขณะนั้นตัวแทนของผู้สรารสรคเพลงดังกล่าวมาพอดี จ้ดแจงเจาหนาที่, แป้นพิมพ์ ๑ อัน
เครื่องรับสัญญาณไมโครโฟน ๑ อัน, เครื่องปรับสัญญาณเสียง ๑ เครื่อง, เครื่องขยายเสียง ๑ เครื่อง
ไมโครโฟน ๒ ตัวและโทรทัศน์สี ๑ เครื่อง เป็นของกลาง โดยกล่าวหาว่าละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้

พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้ระหว่างประเทศกลางฐาน
ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้ ศาลพิพากษาว่าจำเลยผิดตามฟ้อง และริบของกลางทั้งหมด

จำเลยอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาต่อศาลฎีกาว่าของกลางทั้งหมด
เป็นเพียงเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าเท่านั้น ไม่ใช่เครื่องมือที่ใช้ในการกระทำผิด จึงริบไม่ได้

กรณีนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ ได้วางหลักกฎหมายไว้ว่า

บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์...ให้ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์... ส่วนสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดให้ริบเสียทั้งสิ้น

ศาลฎีกาพิพากษาว่า...

โดยสภาพของกลางมีส่วนเกี่ยวข้องของในการกระทำละเมิดต่องานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จึงเป็นทรัพย์สินที่ต้องริบหาใช่เป็นเพียงเครื่องอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้า หรือไม่ใช่เครื่องมือในการกระทำความผิดแต่อย่างไร(คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๐๓/๒๕๕๘)

...เจ้าของร้านอุตสาหกรรมน้ำตาล ก็เลยฟาวไม่ได้ตู้คาราโอเกะ โทรทัศน์สี และอุปกรณ์อื่น ๆ ของกลางคืนจอย...